

[Jimmy Stahr]

man virkelig træder uskyldige personers privatliv for nær, men her har vi, som justitsministeren nævnte, straffelovens § 264 d, og jeg har en fornemmelse af, at den største del af den danske presse, specielt hvis vi ser den i forhold til den udenlandske presse, stort set forstår at bevæge sig på den hårfine grænse mellem oplysninger, der bidrager til at belyse en person, og så det rent private snageri.

Socialdemokratiet kan derfor ikke medvirke til lovændringen.

Kjærulff-Schmidt (FP):

I modsætning til hr. Jimmy Stahr tror jeg ikke, at fremsættelsen af lovforslaget er en impulshandling fra forslagsstillernes side. Tværtimod er lovforslaget en ny variant af de tanker om begrænsning af pressefriheden, som kristeligt folkeparti flere gange tidligere har fremført. Denne gang går varianten ud på, at der ved siden af bestemmelserne i straffelovens kapitel 27 og ved siden af presselovens efterhånden ganske omfattende berigtighedsregler yderligere skal etableres et direkte forbud mod, at pressen omtaler private forhold, medmindre der foreligger skriftlig tilladelse. Det er et forslag, som fremskridtspartiet bestemt ikke sympatiserer med, og jeg skal begrunde hvorfor.

Lovforslag af denne type er efter vores opfattelse udtryk for den forfængelige indstilling, at man gerne vil fuldkommengøre tingene, i dette tilfælde dagspressen. Kristeligt folkeparti er ikke de eneste, der vil fuldkommengøre tingene. Vi hører ofte røster, der kritiserer dagbladene og den øvrige presses indhold. Nogle mener, man burde forbyde tegneseriernes voldstendenser, andre finder, at dagbladene forbrugerjournalister ikke behandler tingene tilstrækkelig godt, andre igen mener, at nyhedsformidlingen ikke er tilstrækkelig objektiv og alsidig, og sådan kan vi vel hver for sig remse op en lang række punkter, på hvilke vi har ideer og ønsker, som vi kunne tænke os imødekommet. Men alle disse gode viljer og forslag har den ene ting tilfælles, at hvis de omsættes i forbudsregler, stækker de ytringsfriheden, og det vil fremskridtspartiet ikke være med til.

Hvordan skulle forslaget i øvrigt administreres? Hvad hører privatlivet til? Guldbryllupper? Runde fødselsdage? Hr. Jens Møllers farvel til tobakken? Jubilæer? Jørn Hjør-

tings Fiat 131? Justitsministerens flotte kjole ved dronningefesten? Er det virkelig forslagsstillernes mening, at sådanne begivenheder kun måtte omtales i dagspressen efter forudgående korrespondance frem og tilbage og indhentning af skriftlig tilladelse? Der ville også opstå afgrænsningsvanskeligheder, hvis man nu endelig tænkte sig forslaget gennemført. Hvis f. eks. kristeligt folkepartis ordfører under en vigtig afstemning her i salen meget pludseligt bliver nødt til at træde af på naturens vegne og derfor forlader salen og redder regeringen, er det så et privatlivs-anliggende? Det kunne man på sin vis godt sige. Eller hører det ind under de emner, som offentligheden gerne må læse om og diskutere?

Vi tror ikke på lovforslaget, for problemet er jo slet ikke, som forslagsstillerne går ud fra, at den danske presse optræder specielt krænkende eller utidigt på nogen som helst facon. Problemet, hvis det overhovedet kan betegnes som et problem, er, at menneskene nu engang er indrettet sådan, at de interesserer sig for deres medmennesker. Det er en væsentlig ingrediens i dagligdagen, hvad enten den så viser sig i videbegærlighed, medfølelse, nysgerrighed eller misundelse, og pressen er og skal være et spejlbillede af menneskene og menneskenes interesser. Heroverfor kan man så enten som forslagsstillerne gribe til efter vores mening forkrampede censurforanstaltninger, eller man kan, som fremskridtspartiet og forhåbentlig det store folketingsflertal – ja, der er jo allerede konstateret et flertal – mere fatalistisk sige, at mennesker er, som de er, pressen er, som den er på godt og ondt, og det skal folketingsflertallet bare konstatere, for de fordele, der er forbundet med en censurfri presse med trykke- og ytringsfrihed, er så væsentlige, at der må siges klart nej til forslagsstillerne.

Holmberg (V):

Forslaget til lov om ændring af lov om pressens brug er overskueligt, i hvert fald hvad angår paragraffer, men selv om der kun indsættes få linjer efter § 5, har disse linjer meget vidtrækkende betydning.

Jeg skal relativt kort begrunde, hvorfor vi ikke kan støtte forslaget, men inden jeg gør det, vil jeg som også ministeren trods alt tak-